

LISELOTTE KULPA

Kæledyrs- fotografen

LæseLyst 14

1. kapitel

Klokken var 10 om aftenen. Jeg var på vej hjem til Glostrup. Endelig færdig for i dag. Jeg kørte taxa. Men jeg var ikke særlig vild med mit job. I næsten 11 timer havde jeg kørt rundt med folk. Forretnings-mænd i dyre jakke-sæt. Ældre damer, der snakkede om vejret. Fulde svenskere. Folk, der havde travlt. Folk, der var sure. Folk, der ikke regnede taxa-chauffører for en skid. Nå ja, der var for resten også en enkelt skide-sød pige den dag. Men hun skulle desværre ikke ret langt.

Jeg var godt træt. Havde ondt i nakken og skuldrene. Burde egentlig løbe mig en tur, for jeg havde jo siddet ned hele dagen. Men det orkede jeg ikke. Heller ikke selv om det var maj måned, og der var forår i luften.

Jeg låste mig ind i min lejlighed og smed jakken på en stol. Hentede en øl og dumpede ned i min sofa. Jeg tændte for mit tv og smækkede benene op på bordet. Jeg lagde ikke mærke til det, der kom frem på skærmen. Alligevel fik det mig til at slappe af.

Copyright © Liselotte Kulpa,
Nyt Dansk Litteraturselskab og Bibliodan
Udgivet af Nyt Dansk Litteraturselskab
og Bibliodan
Forsideillustration: Tina Hundewadt
Redaktion: Liselotte Kulpa
Grafisk tilrettelægning: Tina Hundewadt
Bogen er sat med Times New Roman
Tryk: Grafia, Søborg 2006
1. oplag 2006
ISBN: 87-89793-11-0

Min telefon-svarer blinkede. Da jeg trykkede på knappen, hørte jeg min mors stemme:

“Hej, Morten-skat. Det er mor. Far spørger, om du ikke kan komme i weekenden og hjælpe ham med at kløve brænde? Det ville være dejligt. Jeg ville også så gerne se dig. Er det ikke ved at være en måned siden? Jeg ved, du arbejder meget, men prøv, om du kan få tid, ikke? Hej-hej. Og kys.”

Jeg sukede. Det var nu kun to uger siden jeg var hos dem sidst. Men jeg måtte vel hellere tage hen og hjælpe den gamle. Hans ryg var ikke god længere. Det kunne ikke blive denne weekend, for jeg skulle køre både lørdag og søndag. Røv-sygt. Men så næste weekend.

Der var flere beskeder.

“Hej Morten, det er Kasper. Hvordan går det? Jeg hører sgu aldrig fra dig, synes jeg. Nå men, kommer du til fest hos Camilla og mig på lørdag? Håber du kan. Hej.”

Pokkers. Det ville jeg rigtig gerne. Jeg trængte faktisk virkelig meget til noget fest og ballade. Men jeg skulle jo køre. Jeg kunne måske prøve at få vagten

byttet. Men der plejede ikke at være rift om at køre lørdag aften.

Den sidste besked fik mig op af stolen.

“Hej Morten. Det er Jan. Jan Jeppesen. Ja, jeg ved jo ikke engang, om du kan huske mig. Vi gik i klasse sammen de sidste år i folke-skolen. Det var mig, der altid var ballade med! Ha! Og nogle gange fik jeg dig med. Nå, men altså – jeg er hjemme for første gang i lang tid. Og så tænkte jeg, at det kunne være fedt at drikke en øl sammen. Jeg fik dit nummer af Anne-Sofie fra vores gamle klasse. Ring til mig, ikke? Jeg har nummer 28 29 41 52. Hej.”

Det var da lige godt...! Jan. Jo, selvfølgelig kunne jeg huske ham. Klassens frække dreng. Han kom først til vores klasse i 8. Var blevet smidt ud af en anden skole. En rigtig Bølle-Bob. Han kunne virkelig lave rav i den.

Min skoletid er ikke noget, jeg husker med glæde. Det med at læse og skrive, det ville bare ikke sidde fast. En lærer sagde, jeg nok var ordblind. En anden sagde, at jeg ikke var. Så var jeg lige vidt. På et tidspunkt lukkede jeg af og opgav at følge med. Jeg sad

og kiggede ud ad vinduet i timerne og ventede bare på at komme ud af skolen.

Det var måske derfor, det var let for Jan at få mig med i begyndelsen. Til at pjække. Spille åndssvag i timerne. Den slags. Jeg fik nogle skide-baller. Mine forældre blev kaldt til samtale. Min mor græd, og min far talte alvor med mig.

I virkeligheden var jeg jo en god dreng. Eller en kylling, alt efter hvordan man ser på det. Jeg ville ikke gøre mine forældre kede af det. Og jeg havde ikke spor lyst til at blive kriminel. Så da Jan gik videre til at stjæle biler og ryge hash, trak jeg mig. Selv om han lod mig høre meget for det.

Jeg var ligeglad. Jeg holdt mig for mig selv og brugte tiden på det, jeg var vild med: At tage billeder. Jeg var i en anden verden, når jeg fotograferede. En spændende verden, hvor man kun så det, man havde lyst til at se.

Jan udeblev fra eksamen i 9.klasse og fik ikke noget afgangsbetegnelse. Det gjorde jeg, selv om gennemsnittet absolut ikke var noget at prale af.

Jeg mistede helt kontakten med Jan. Et par år efter

hørte jeg, at han var blevet taget af politiet for at sælge hash. Det undrede mig ikke.

“En skidt knægt,” sagde min mor. “Gudskelov at du holdt op med at se ham.”

Jeg trak på skuldrene. Der var noget ved Jan, der gjorde, at jeg kunne lide ham. Selv om det nogle gange var noget lort, han lavede.

Jeg havde ikke set ham, siden vi var 16. Hvad mon han ville? Og havde jeg egentlig lyst til at se ham igen?

Jo, det havde jeg. Jeg var nysgerrig efter at vide, hvorfor han ringede til mig. Og jeg ville også gerne vide, hvad han havde lavet de sidste 10 år.

Jeg sagde til mig selv, at jeg ville ringe til ham næste dag. Det var sent, og jeg mærkede pludselig, hvor træt jeg var.